

GEBED

God, Barmhartige Vader, Gij hebt uw dienaar bisschop Álvaro de genade verleend een voorbeeldige herder te zijn in dienst van de Kerk en een trouwe zoon en opvolger van de heilige Jozefmaria, stichter van het Opus Dei. Geef dat ook ik trouw beantwoord aan de eisen van mijn roeping als christen en dat ik van alle ogenblikken en omstandigheden van mijn leven gebruik weet te maken om U te beminnen en het Koninkrijk van Jezus Christus te dienen. Gewaardig U uw dienaar Álvaro te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. Eer aan de Vader...

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid. Wie aan de verspreiding ervan zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op Postbankrekening 37 40 023, ten name van **Hulpfonds Bureau heiligverklaringen – Opus Dei**, Amsterdam.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen opgeven van mensen die het op prijs zouden stellen dit Informatiebulletin te ontvangen.

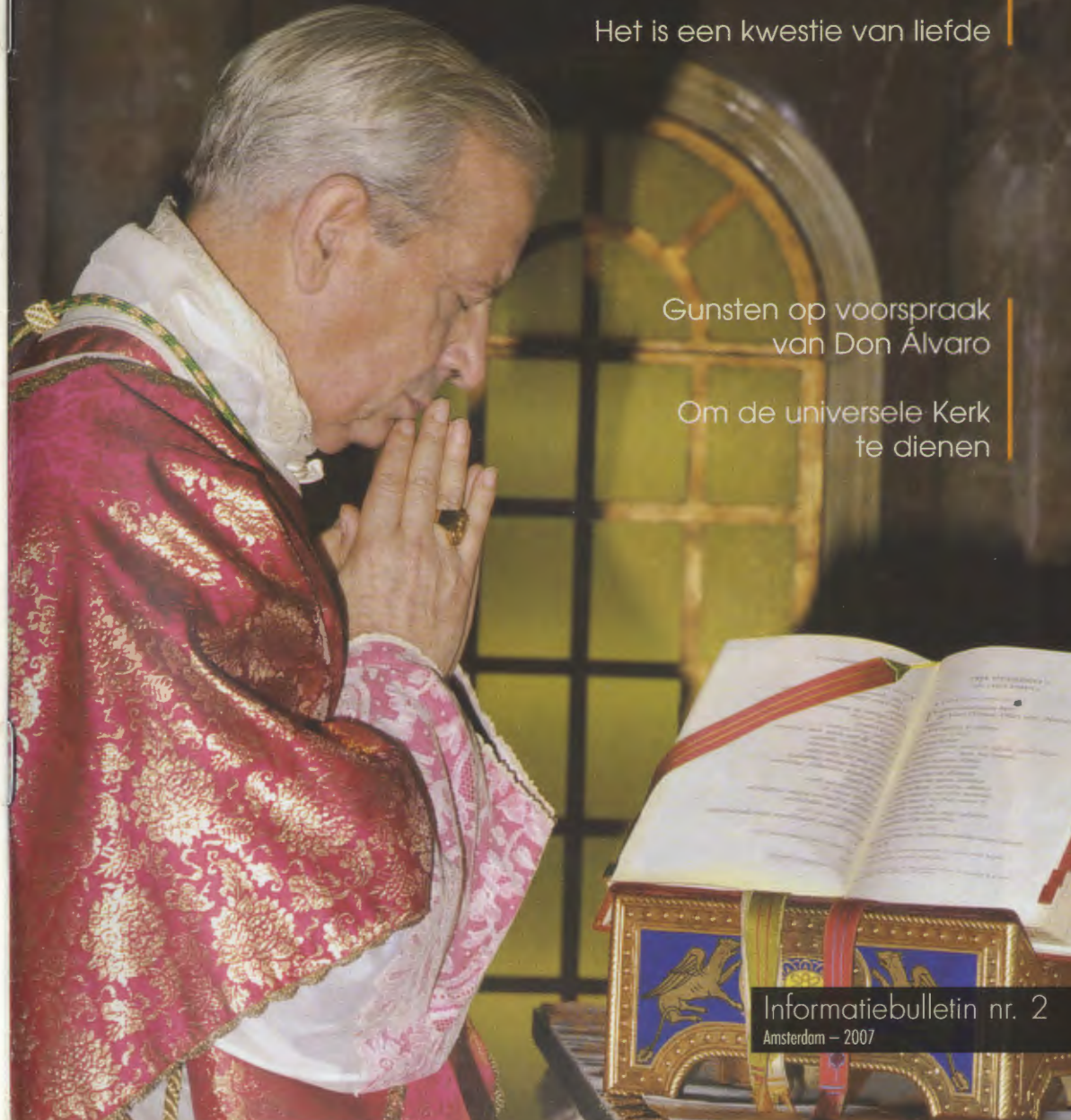
Imprimatur:
Mgr. J. Echevarría,
Prelaat van het Opus Dei.

Prelatuur van het Opus Dei –
Bureau voor heiligverklaringen
Jan Luijkenstraat 52
1071 CS Amsterdam
info@opusdei.nl

ISSN : 1567-5556

Conception graphique :
MCM S.r.l. — Florence
Maquette : Chiara Reggiani.

Alvaro del Portillo

De roeping tot het Werk

Het is een kwestie van liefde

Gunsten op voorspraak
van Don Álvaro

Om de universele Kerk
te dienen

Informatiebulletin nr. 2
Amsterdam – 2007

3 VOORWOORD

4 DE ROEPING

7 LIEFDE VOOR DE EUCHARISTIE

10 BERICHTEN

13 INITIATIEVEN

Mgr. Álvaro del Portillo werd geboren op 11 maart 1914 in Madrid. Hij was civiel ingenieur en promoveerde in filosofie en kerkrecht. In 1935 werd hij lid van het Opus Dei. Op 25 juni 1944 ontving hij de priesterwijding. Twee jaar later verhuisde hij naar Rome als naaste medewerker van de heilige Jozefmaria Escrivá de Balaguer, stichter van het Opus Dei. Zijn dienst aan de Kerk bleek ook uit de toewijding waarmee hij de taken vervulde die de Heilige Stoel hem toevertrouwde, in het bijzonder door zijn actieve deelname aan het werk van het Tweede Vaticaans Concilie. In 1975 werd hij, na het overlijden van de heilige Jozefmaria, gekozen tot diens opvolger in het bestuur van het Opus Dei. Op 6 januari 1991 wijdde paus Johannes Paulus II hem tot bisschop.

De pastorale arbeid van de dienaar Gods kenmerkte zich door trouw aan de geest van de stichter en ijver om de apostolische activiteiten van de Prelatuur uit te breiden, en zodoende de roeping tot heiligheid in het gewone leven te verspreiden. In de vroege morgen van 23 maart 1994, enkele uren na thuiskomst van een pelgrimstocht door het Heilig Land, riep de Heer zijn goede en trouwe dienaar tot zich. Nog dezelfde dag kwam paus Johannes Paulus II bidden bij zijn stoffelijk overschot. Thans rust het in de crypte van de prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede in Rome.

V OORWOORD

Na een jarenlange strijd om te komen tot een intens en ononderbroken gebed, verleende God aan zijn dienaar Álvaro del Portillo de gave van een zeer diepe intimiteit met Hem, die hem geen moeite leek te kosten. Op 9 februari 1988 zei hij spontaan tijdens de dankzegging na de Mis, in San Francisco (VS) : « Wat is het gemakkelijk om contemplatief te zijn als U, Heer, in ons bent, als U het licht bent van onze ziel en als U ons in leven houdt om van U te houden ! » Maar Don Álvaro legde er tegelijk de nadruk op dat de vereniging met God de medewerking vereist van de schepselen om te beantwoorden aan de werking van de genade. Op die dag voegde hij dan ook aan deze boodschap toe : « Heer, wat ben U goed, dat U zichzelf op die manier aan ons geeft! We willen graag trouw zijn, altijd ja tegen U zeggen, maar U weet hoe zwak we zijn. Geef ons kracht om ons karakter en onze hoogmoed in bedwang te houden, om onze zintuigen te onderwerpen en met ijver te werken (...), terwijl we afhankelijk blijven van Uw liefde (...). Omdat U zo goed bent met ons, willen wij dit beantwoorden met de overgave van heel ons wezen ». En hij eindigde : « *Tempus breve est*, de tijd om U lief te hebben is kort. We moeten onze tijd goed benutten, we mogen ons niet beperken tot onze kleine probleempjes, we moeten U van dichtbij volgen (...). Mijn God, (...) laat ons beseffen dat het de moeite waard is om ons met heel ons leven aan U te geven, want U geeft Uzelf aan ons als beloning ».

IK WAS OVERWELDIGD

De ontmoeting met de heilige Jozefmaria en de beslissing om zichzelf aan God toe te wijden in het Opus Dei op 7 juli 1935.

Tijdens het academiejaar 1934/35, nam Don Álvaro deel aan liefdadigheidswerken bij de Conferenties van de heilige Vincentius a Paulo. God maakte gebruik van zijn edelmoedigheid met de armen om hem te leiden naar het Opus

Dei. Via zijn vriend Manuel Pérez Sánchez, die hem vergezelde op deze bezoeken in de arme buitenwijken van Madrid, leerde hij Don Jozefmaria Escrivá de Balaguer in de maand maart kennen, toen hij net 21 was geworden.

- Op de vorige pagina, de Dienaar Gods in 1937
  - Hieronder, met zijn zuster Teresa
- Rechts, metalen schildje ontworpen door de heilige Jozefmaria, dat bevestigd was op de deur van de Academie :
« het eerste corporatieve werk was de Academie die we DYA noemden – Derecho y Arquitectura, Rechten en Architectuur – omdat die vakken daar onderwezen werden; maar voor ons betekende het Dios y Audacia – God en Durf. »

Heilige Jozefmaria,
Overweging, 19-3-1975

Bij die gelegenheid hadden ze een zeer kort gesprek. Don Jozefmaria vroeg hem : « Ben je een neef van Carmen del Portillo ? » Carmen del Portillo was inderdaad een tante van Don Álvaro. Zij werkte al jaren mee met initiatieven van het Patronato de Enfermos (Patronaat der Zieken), een liefdadigheidsinstelling van de Congregatie van Apostolische Vrouwen van het Heilig Hart, en Don Jozefmaria, die van 1927 tot 1931 aalmoezenier was geweest van het Patronaat der Zieken, kende haar goed. Ze maakten een afspraak voor vier of vijf dagen later, maar Don Jozefmaria moest verstek laten gaan : « Hij liet me in de steek – vertelde Don Álvaro jaren later op grappige toon –, hij was waarschijnlijk geroepen bij een stervende en heeft me niet kunnen waarschuwen omdat ik hem mijn telefoonnummer niet had gegeven ». Aan het begin van de zomer van 1935, ging Don Álvaro naar het studentenhuis DYA, in de Ferrazstraat, waar Don Jozefmaria woonde. Hij vond het niet beleefd om met vakantie te gaan zonder afscheid van hem te nemen. Don Jozefmaria ontving hem met zijn gebruikelijke gastvrijheid en ze spraken een hele tijd met elkaar : Don Jozefmaria sprak op een diepgaande manier over de omgang met God, vroeg attent naar zijn familie en zijn vrienden, stelde hem nieuwe horizons in het vooruitzicht voor het christelijke leven en de zorg voor de

naaste. Tenslotte nodigde hij hem uit voor een bezinning die de volgende dag, op zondag, plaats zou vinden in het studentenhuis, en Don Álvaro nam de uitnodiging aan. Don Álvaro had op dat moment eigenlijk al heel andere plannen. Hij was net afscheid gaan nemen van Don Jozefmaria omdat hij de vol-

gende dag met zijn familie op vakantie zou gaan buiten Madrid. De bezinning bijwonen betekende dat hij een al goed uitgewerkt programma in de war moest gooien.

Maar het waren de positieve indruk die Don Jozefmaria op hem gemaakt had, en een sterk bovennatuurlijk gevoel die hem ertoe bewogen om de uitnodiging aan te nemen en toch deel te nemen aan de bezinning. « Bij deze bezinning gaf de Vader een meditatie over de liefde tot God en tot de Maagd Maria, ik was compleet overdunderd », vertelde Don Álvaro. Die zondag werd hem voor het eerst in grote lijnen uitgelegd waarin het Werk bestond en hij nam diezelfde dag de beslissing om lid te worden van het Opus Dei. Het was 7 juli 1935. « Het was beslist een goddelijke roeping, want een dergelijk idee was nooit in mijn hoofd opgekomen, zelfs niet in de verste verte (...): ik ging er alleen van uit dat ik ingenieur zou worden en een gezin zou stichten ».

Vanaf dat moment vertoont het leven van Don Álvaro een onophoudelijke groei in liefde tot God en de Kerk, en in trouw aan zijn christelijke roeping binnen het Opus Dei. De heilige Jozefmaria hield zich persoonlijk bezig met de eerste stappen van Don Álvaro in het geestelijke leven en organiseerde een cursus godsdienstige vorming voor hem alleen. Hij leerde hem ook met voorbeelden uit het gewone leven om het dagelijkse werk te heiligen, door het om te zetten in een middel om zich met God te verenigen en een gelegenheid om de naaste te dienen.

Mgr. Joaquín Alonso

- Op de bovenste foto van 1954, samen met de heilige Jozefmaria en Don José Luis Masot.
- In het midden, met de andere twee leden van het Opus Dei die priester zijn gewijd, nadat ze de wijding hebben ontvangen van Mgr. Eijo y Garay.
- Onderaan, de Dienaar Gods luistert aandachtig naar de heilige Jozefmaria op een bijeenkomst in Venezuela in 1975.

• Bij de viering van de Heilige Mis in de Grot van de Aankondiging in Nazareth op 15 maart 1995

HET IS EEN KWESTIE VAN LIEFDE

Het centrum en de wortel van zijn innerlijk leven was elke dag weer de heilige Eucharistie.

Don Álvaro vierde voor de laatste keer het heilig Misoffer in de Cenakelkerk in Jeruzalem. Het was een zeer fijngevoelige attentie van de Heer met zijn goede en trouwe knecht. Mgr. Javier Echevarría, zijn opvolger als prelaat van het Opus Dei vertelde enkele dagen later: « Ik kan jullie verzekeren dat hij deze momenten beleefde met oprechte intensiteit, en vol echte liefde. »

Don Álvaro heeft de liefde voor de Eucharistie zijn hele leven ontwikkeld en probeerde deze met woord en voorbeeld door te geven aan

allen die hem ontmoetten. Elke nieuwe dag, tot de laatste van zijn leven op aarde, was voor hem een gelegenheid om te groeien in zijn devotie, zijn honger naar de Eucharistie.

« God is oneindig machtig, oneindig prachtig. We kunnen ons niet inbeelden hoe Hij is. De lieflijkste muziek, de mooiste symfonie, de meest ongelooflijk mooie kleuren, heel de wereld en het universum verbleken bij de Eucharistie. En deze oneindig grote God, oneindig machtig en oneindig schoon, verborgt zich in de gedaante van brood, opdat

we vol vertrouwen tot Hem zouden naderen ». Dit zijn woorden van Don Álvaro die zijn grote liefde voor de Eucharistie doen blijken, een liefde die hem ertoe bracht om uren in gebed te blijven voor het Tabernakel, om de liturgische plechtigheden met de grootste vroomheid te vieren, om erop toe te zien dat de plaatsen en gebruiksvoorwerpen voor de eredienst goed verzorgd zouden worden, om te lijden en edelmoedig eerherstel te geven wanneer hij hoorde van een geval van weinig eerbied jegens de Eucharistie.

Don Álvaro bleef kleine details van fijngevoeligheid bewijzen aan Jezus in het heilig Sacrament. Toen hij eens een flesje rozenwater cadeau kreeg, gaf hij de opdracht dat telkens als het Tabernakel van de Pinksterkapel, een van de kapellen van de hoofdzetel van het Opus Dei, schoongemaakt werd, men er een druppel van dit parfum in zou laten vallen. Hij was heel blij als liturgische voorwerpen opnieuw gebruikt konden worden voor de eredienst, en was van harte dankbaar aan mensen die hier hun medewerking aan gaven; hij was

• Palla gebruikt door Don Álvaro de laatste keer dat hij de Heilige Mis opdroeg, op 22 maart 1994, in de Cenakelkerk in Jeruzalem. Zij is vervaardigd in ivorkleurig zijdebroomkaat. In het centrum staat een medaillon met een afbeelding van de heilige Jozef met het Kind in zijn armen.

Toen hij zich deze Mis een paar dagen later herinnerde, vertelde Mgr. Javier Echevarría: *Ik zag dat hij deze met veel vroomheid opdroeg. Een zekere moeheid was waarneembaar, omdat hij lichamelijk vermoeid was, maar misschien ook omdat hij ontroerd was om op die heilige plek te zijn.*

• God vraagt en eist van ieder van ons om eucharistische zielen te zijn, om het werk te kunnen heiligen en alle activiteiten die we midden in de wereld verrichten. Als we dit doen, verzekert Hij ons dat Hij alle dingen naar zich toe zal trekken. Hij zal alles tot een goed einde brengen, als wij trouw blijven. Daarom mogen we nooit uit het oog verliezen dat de invloed van de heiligheid van ieder van ons veel verder reikt dan onze eigen omgeving en de mensen met wie we omgaan: de heiligheid verbreidt zich over de hele wereld, over alle zielen.

We mogen de horizon van onze overgave niet verkleinen of zijn efficiëntie beperken tot alleen de rechtstreekse vruchten die we beginnen te bespeuren. God heeft onze Vader de triomf van Christus laten aanschouwen die alles naar zich toe trekt: zo mogen en moeten ook wij met de ogen van het geloof de overwinning van Christus zien, elke keer dat we hem werkelijk aan de top van ons werk plaatsen, en om dit te berekenen moeten we elke dag zonder excuses het nodige van onszelf weten te eisen.

Brief, 1-3-1991

• We moeten eucharistische zielen zijn, mijn kinderen, anders komt er niets waardevols uit onze handen. Eucharistische zielen, contemplatief midden in de wereld, met een hart dat tot Jezus reikt, omdat ... Hij voor ons de magneet is die ons aantrekt, de bron van het leven, het Licht in onze duisternis, de motor om onze inspanning naar een veilige haven te mogen leiden.

Mgr. Álvaro del Portillo
Meditatie, 20-7-1986

• Koester een grote liefde voor Jezus in de Eucharistie. Zo zullen we het geloof in de werkelijke tegenwoordigheid beoefenen, het geloof dat ons veel geestelijke communies laat doen, en zo de deugd van de liefde versterkt. En we zullen ons tegelijkertijd vervullen met hoop. Zo laten we de drie goddelijke deugden hun werk doen. God die zo goed is, wacht al twintig eeuwen dat we geboren zouden worden en de eerste Communie zouden ontvangen; en Hij blijft wachten, tot het einde der eeuwen, op elke ziel. Het is een wonder van liefde!

Mgr. Álvaro del Portillo
Bijeenkomst, 25-11-1984

er namelijk van overtuigd dat de vroomheid van de gelovigen nieuw leven zou krijgen door dit verdienstelijke werk en dat de Heer omringd en bemind zou worden door een groeiend aantal mensen. Salvador Bernal, die enige tijd dicht bij de Dienaar Gods geleefd heeft, heeft in zijn boek *Recuerdo de Álvaro del Portillo* diens Mis beschreven: « boven alles was ik onder de indruk van de intensiteit bij de consecratie: de langzame uitspraak van de woorden, tegelijk natuurlijk en plechtig; de opheffing van het Lichaam en het Bloed, met de blik gevestigd op de eucharistische gedaanten, terwijl hij zijn armen zo hoog mogelijk uitstreckte – persoonlijk had ik op dat onbeschrijflijke ogenblik een bijna fysieke indruk van vereniging van hemel en aarde –; de rustige kniebuiging, volgens het oude advies van de heilige Jozefmaria. » Don Álvaro schreef zelf:

Meer informatie over Don Álvaro op:
www.opusdei.org

« De Heilige Mis is de bron van het bovennatuurlijk leven en juist daarom van de eeuwige jeugd van de ziel. Zoals onze geliefde Vader, wil ook ik elke dag naar het altaar opgaan met het verlangen om me te vereenzelvigen met Jezus Christus (...) en het goddelijke offer van Calvarië te hernieuwen met de hartstocht van iemand die verliefd is.

Probeer de Mis op deze manier te beleven, mijn dochters en zonen; en al gaan de jaren voorbij, jullie zullen zo altijd jong blijven, met de eeuwige jeugd van de Liefde. »

Don Álvaro was altijd jong in de Liefde, ook omdat hij probeerde om het Tabernakel te maken tot het centrum en het referentiepunt van zijn leven, om met Jezus om te gaan in het Brood en het Woord, in de Eucharistie en in het gebed.

Hij streefde ernaar een eucharistische ziel te zijn en om de medemensen te veranderen in eucharistische zielen.

E.H. Carlo Pioppi

UNSTEN OP VOORSpraak VAN D. ÁLVARO

Een baan

Mijn vriendin zocht al maanden naar een baan. Zonder dat ik het wist, had iemand anders haar op een bepaald moment aangeraden zich toe te vertrouwen aan Don Álvaro.

Een paar dagen later vroeg ik haar, vóór een sollicitatiegesprek, hoe het ermee stond. Ze zei me dat ze hiervoor tot Don Álvaro aan het bidden was. Ik zei haar dat ik dit dan ook bij hem ging aanbevelen.

Diezelfde dag zocht ze me nog op om me te vertellen dat men haar in het gesprek had gezegd dat ze aangenomen was.

Ze was zeer verbaasd want er waren veel kandidaten voor deze functie.

C.V., Almaty (Kazachstan)

« Alles gebeurde tussen 22 en 23 maart »

Sinds een paar maanden bezoek ik de bezinningen en voordrachten die gegeven worden door de Prelatuur van het Opus Dei in Londen. Op een dag nam ik het prentje mee voor de privé-devotie tot Monseigneur Álvaro del Portillo. Ik deed dat omdat ik het een van de dames die daar waren, zag doen. Ik wist in feite niet veel over Don Álvaro.

Op maandag 22 maart nam ik na mijn gebed het prentje van Don Álvaro in handen. Ik bad het niet, maar keek alleen naar de foto en zei hem: « Don Álvaro, kort geleden bracht God me bij u, en de heilige Jozefmaria helpt me veel in alles, maar tot nu toe weet ik niet veel van u. Ik weet van de mensen van de Prelatuur, dat het proces van heiligverklaring begonnen is, maar ik ken uw voorspraak niet ».

Ik was al een tijd op zoek naar werk, maar op dat moment vroeg ik hem niet om werk of wat dan ook, ik wilde alleen met hem praten, alsof ik me aan het voorstellen was.

De volgende dag, op 23 maart, de overlijdensdatum van Don Álvaro zoals ik veel later begreep, ontving ik een e-mail over een aanbod van werk dat ik enige tijd geleden, in een gek moment, afgewezen had. Ze schreven mij dat ik op een korte termijn kon beginnen. Het kon niet waar zijn, want ik had deze functie niet aanvaard en dus moest iemand anders die hebben gekregen. Het was alsof ik deze functie nooit had afgewezen.

Ik nam onmiddellijk contact met ze op, in de veronderstelling dat ze zich vergist hadden. Ze luisterden zeer vriendelijk naar me en beves-

tigden mij dat ik inderdaad bij hun zou beginnen te werken.

Ik was met stomheid geslagen. Ik ben er helemaal zeker van dat dit een gunst is op voorspraak van Monseigneur Álvaro del Portillo.

G.E., Surrey (Engeland)

« Het meisje was er erg slecht aan toe en de doktoren waren in staking »

Onze werkneemster had twee maanden geleden een vierde dochtertje gekregen. Enkele dagen voor het Doopsel belde ze me om te vertellen dat de baby ernstig ziek was en dat ze niet zou kunnen komen werken.

Het was begonnen met een zeer hevige griep die in het weekend ernstiger was geworden. Ze moest het kindje naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis buiten haar dorp brengen.

De artsen staakten landelijk en daarom had men haar noch in het plaatselijke ziekenhuis, noch in dat van de hoofdstad opgenomen. Ze brachten haar daarom naar een privé-kliniek, waar een bronchitis gediagnosticeerd werd. Het kind kreeg verschillende ademhalingstherapieën en medicijnen.

De arts legde uit dat het noodzakelijk was om door te gaan met de therapieën om een longontsteking te vermijden.

Maar de staking duurde het hele weekeinde voort en het meisje bleef zonder medische verzorging.

Op maandagochtend belde mijn werkneemster om te zeggen dat het meisje er slechter aan toe was, en de borst diep weggezonden.

Ze ademde bijna niet en ze had twee dagen lang niet gegeten door het hevige hoesten.

We begonnen de Heer te bidden dat het meisje zou genezen.

Vanaf dat moment heb ik de hele dag zonder ophouden het bidprentje gebeden tot Don Álvaro. Om vijf uur 's middags belde mijn

werkneemster opnieuw om te vertellen dat ze het meisje veel beter had aangetroffen toen ze terug was gekomen nadat ze naar het dorp was gegaan om mij te bellen.

Tot onze verbazing was ze begonnen om goed adem te halen en daarna te eten. Ze hoestte nog maar een beetje.

Ze waren ervan overtuigd dat de Heer haar gered heeft.

M.T.J., San Salvador (El Salvador)

Hij heeft me geholpen mijn autosleutel te vinden

Op een ochtend was ik aan het joggen over de « Hülser Weg », in een groot bos vlakbij Krefeld.

Ik stopte mijn autosleutel in de zak van mijn trainingspak en begon te rennen langs paden met hoog gras, dwars door het bos.

Halverwege de route die ik wilde lopen, merkte ik dat de sleutel niet in mijn zak zat. Ik had ze verloren. Nogal boos op mezelf omdat ik mijn zak niet goed dicht had gedaan, begon ik de weg terug te lopen en tegelijkertijd Don Álvaro te bidden dat hij me zou helpen. Ik besepte dat het praktisch onmogelijk was de sleutel te vinden langs een weg die zo dicht begroeid was.

Na ongeveer vier kilometer lopen, liep ik over een hard voorwerp.

Daar lag de sleutel, tussen gras en bladeren.

Ik ben ervan overtuigd dat ik deze kleine gunst te danken heb aan Don Álvaro.

G.K., Kempen (Duitsland)

0 M DE UNIVERSELE KERK TE DIENEN

De pauselijke universiteit van het Heilig Kruis werd in 1984 opgericht door Don Álvaro

initiatieven

« Met het verstrijken der jaren, met de genade van God en de inzet van allen, zal ze rijpe vruchten voortbrengen voor de Stad en de Wereld. Wees niet bang om te dromen want de Heer zal er, zoals altijd, voor zorgen dat onze dromen overtroffen worden. Jullie zijn de pioniers van een geweldig menselijk en bovenna-tuurlijk avontuur dat – ik herhaal het met opzet– in de loop der jaren een enorme invloed zal hebben. We zullen ons heel goed inzetten,

met de wens dat dit de kiem mag zijn van een toekomstige universiteit. »

De tijd heeft deze woorden van Don Álvaro, die hij in 1984 sprak bij de opening van het academisch jaar van het toenmalig Romeins College van het Heilig Kruis, werkelijkheid doen worden.

De kiem is feitelijk uitgegroeid tot een lommerrijke boom, vol vruchtbaar dienstwerk aan de universele Kerk en de particuliere kerken,

dankzij de studie en het onderwijs van de leer en de wetten van de Kerk. Don Álvaro sprak daarover al in 1984, toen hij aangaf wat het doel was van dit beginnende initiatief.

In 1998, inmiddels met de huidige prelaat van het Opus Dei als groot-kanselier, zou het College opgericht worden als pauselijke universiteit. Dank zij God, en de trouw van Don Álvaro, is nog een droom van de heilige Jozefmaria werkelijkheid geworden.

Op dit moment telt de universiteit vier faculteiten (filosofie, theologie, kerkrecht en institutionele communicatie) en een hogeschool voor godsdienstwetenschappen. Al meer dan vijfduizend studenten zijn in haar collegezalen opgeleid.

Het sneeuwbaleffect van de inspanning van zovele mannen en vrouwen die zich, met woorden van Johannes Paulus II, « voornemen om de waarheid met intellectuele integriteit en eerbied voor de Openbaring te zoeken en te bevorderen, is een motief van hoop voor de Kerk van de eenentwintigste eeuw. »

Don Álvaro heeft niet alleen een impuls gegeven aan de oprichting van de universiteit, maar ook aan die van andere instituten die aan haar verbonden zijn, zoals het Internationaal Ecclesiastisch College Sedes Sapientiae, waar seminaristen wonen die door hun bisschoppen naar deze universiteit gezonden worden om daar gevormd te worden. Deze universiteit is klein

- Mijn gedachten zijn ook bij hen die verantwoordelijk zijn voor de priestervorming, academisch of pastoraal. Laten zij ook bijzondere aandacht schenken aan de wijsgerige voorbereiding van hen die het Evangelie zullen verkondigen aan de mensen van vandaag en, meer nog, van hen die zich zullen wijden aan theologische studie en onderwijs. (...) De zware verantwoordelijkheid om te zorgen voor een adequate voorbereiding van hen die belast zijn met het onderwijs in de theologie, zowel aan de seminarissen als aan de kerkelijke faculteiten, mag niet veronachtzaamd worden. Onderwijs op dit gebied veronderstelt natuurlijk voldoende wetenschappelijke voorbereiding, systematische behandeling van de grote erfenis van de christelijke traditie en het noodzakelijke inzicht in actuele behoeften van Kerk en wereld.

Johannes Paulus II, Encycliek Fides et Ratio, 105

Meer informatie over de Pauselijke Universiteit van het Heilig Kruis : www.pusc.it

begonnen zoals alles wat in deze wereld begint, maar is één en al vitaliteit.

In het academisch jaar 2004/05, twintig jaar na de openingswoorden van Don Álvaro, studeren 1335 mensen aan de universiteit, afkomstig uit 65 verschillende landen. Om dit avontuur te ondersteunen zijn in verschillende landen instellingen opgericht die de universiteit promoten.

Een van deze instellingen is de Stichting Centro Academico Romano, die nu vijftien jaar actief is en weldoeners uit de hele wereld samenbrengt.

« Zonder deze hulp, groot of klein, maar altijd een vrucht van de liefde tot God en eerbied voor het priesterschap, zou al het goede dat verricht wordt ten dienste van de Kerk, nooit tot stand kunnen komen », zei kort geleden Mgr. Javier Echevarría, prelaat van het Opus Dei, over de mensen die economisch bijdragen aan de universiteit.

• Palazzo dell'Apollinare, zetel van de Pauselijke Universiteit van het Heilig Kruis

- Het Internationaal Ecclesiastisch College Sedes Sapientiae is een seminarie dat is opgericht door de Heilige Stoel voor de vorming in Rome van priesterkandidaten uit de hele wereld. Het Sedes Sapientiae vervult een wens van de heilige Jozefmaria Escrivá de Balaguer die, bewogen door zijn liefde voor de Kerk en de Heilige Vader, hevig verlangde naar de mogelijkheid om bij de Stoel van Petrus een College op te richten voor de vorming van priesterstudenten. De Dienaar Gods Álvaro del Portillo maakte dit oude verlangen werkelijkheid. Het Sedes Sapientiae bevindt zich in het oude gebouw van het Conservatorium Pasquale Baylon, in de wijk Trastevere. De studenten worden gestuurd door hun betreffende bisschoppen en als ze hun kerkelijke studies hebben afgerond, keren ze terug naar hun oorspronkelijke bisdommen, waarin ze geïncardineerd worden. Het leven in het seminarie wordt gekenmerkt door een sfeer van vrijheid en vertrouwen, orde en broederlijkheid, van serieuze studie en vroomheid.